

Sajarah Sing Kasamaran saka Ayat Patang Puluh - Nomer Telung Puluh Loro

Nomer Telulas Ézekiel

Jeff Pippenger

2026-10-02

Pesen pepeling ing kitab Yeheskiel iku yaiku “tandha pangepungan.” Nalika pangepungan iku diwiwiti, garwané Yeheskiel séda, lan Yeheskiel dipréntah supaya aja ngladosi kasusahing pati garwané. Pati garwané, kang katut déning ora ana tangisé marang pati mau, nglambangaké pangepungan lan karusakan Yérusalem sing wis cedhak. Tindak-tanduke lan pati garwané mau makili sawijining tandha pepeling, minangka pralambang tumrap tandha pepeling ing tembé sing dipratelakaké déning Gusti Yesus, yaiku “nistha kang njalari karusakan.”

Mulané, manawa kowé padha weruh wewujudan nistha kang njalari karusakan, kang wus kapangandikakaké déning Nabi Dhaniel, ngadeg ana ing papan suci, (sapa sing maca, muga dimangertèni). Matius 24:15.

Nalika panji-panji Romawi dipasang ing sajroning wewengkon Padaleman Suci, para wong Kristen ing Yérusalèm kudu mlayu saka kutha iku. Loro seksi tumrap pratandha karusakané Yérusalèm nekanaké wigatiné ngakoni ‘pratandha’ iku sadurungé pangepungan, lan ilham salajengipun uga netepaké bilih loro seksi mau nemokaké “penerapan ingkang langkung langsung” ing jaman pungkasan. Nalika ngandharaké bab pepéling Kristus ngenani karusakané Yérusalèm gegayutan kaliyan Yézèkièl lan Yohanes ingkang wonten ing satunggaling sesanti Padaleman Suci, Sister White nyerat:

“Nalika pamedhar sabda iki nampa kawujudan sapérangan nalika karusakané Yérusalèm, pamedhar sabda iki nduwèni pangenan kang luwih langsung tumrap dina-dina pungkasan.

“Kita ngadeg ana ing pragangsaing prastawa-prastawa gedhé lan khidmat. Ramalan lagi enggal kaleksanan. Pangéran wis ana ing lawang. Ora suwé ing ngarepé kita bakal kabuka sawijining mangsa kang ngemu kapentingan kang banget nggentaraké tumrap kabèh wong urip. Pasulayan-pasulayan ing jaman kapungkur bakal diuripaké manèh; pasulayan-pasulayan anyar bakal njedhul. Pemandhangan-pemandhangan kang bakal kalakon ana ing donya kita durung tau kaimpenaké pisan.” Testimonies, jilid 5, 753.

Ing bab papat, Yehezkiel diprentah supaya mranata satunggaling pasemon tumindak kang nandhesaké ‘tetandha pangepungan.’ Yehezkiel mranata pasemon tumindak kaping gangsal ing kitabipun, nanging para saduluré nampik nyumurupi. Yehezkiel ngandika kaping gangsal marang para saduluré, nanging para saduluré nampik mirengaké. Pasemon-pasemon tumindakipun lan pawartosipun nggambaraken golongan prawan bodho kaping gangsal, ingkang nampik nampi tambahing ‘kawruh’ ingkang magepokan kaliyan pasemon-pasemon

lan pangandikanipun. Pangandika lan pasemon-pasemon punika kagandhèngaken sacara langsung kaliyan karusakanipun Yérusalèm, ingkang gadhah “pangginakaken ingkang langkung langsung tumrapping dinten-dinten wekasan.”

Heh kowe uga, hé anaké manungsa, jupukana sapérangan bata, banjur pasengen ana ing ngarepmu, lan gambaraké ana ing kono kutha iku, yaiku Yérusalèm. Banjur kepungana kutha iku, lan bangunen benteng nglawané, lan timbunen undhakan pangepungan marang iku; pasengen uga papané para prajurit nglawané, lan pasengen gédhékaning dobrak ana ing sakubengé. Salajengipun, jupukana kanggo awakmu wajan wesi, lan pasengen iku dadi témbok wesi antaramu lan kutha iku; banjur arahna pasuryanmu nglawané, temah kutha iku bakal kepung, lan kowe bakal ngepung iku. Iki bakal dadi pratandha tumrap brayat Israèl.

Kowé uga turua awakmu ana ing lambung kiwa, lan tumpangna pialané kulawarga Israèl ana ing kono; manut cacahing dina anggonmu bakal turu ana ing kono, kowé bakal nanggung pialané. Awit Aku wus numpangkaké marang kowé taun-taun pialané, manut cacahing dina, telung atus sangang puluh dina; mangkono kowé bakal nanggung pialané kulawarga Israèl. Lan sawisé kowé ngrampungaké iku kabèh, turua manèh ana ing lambung tengenmu, lan kowé bakal nanggung pialané kulawarga Yehuda patang puluh dina; saben dina wis Daktetepaké kanggo setaun. Mulané kowé kudu ngadhep marang pangepungan Yérusalèm, lan lengenmu kudu kabukak, lan kowé kudu medhar wangsit nglawan kutha iku. Lan lah, Aku bakal masangi kowé sesambetan, satemah kowé ora bakal mbalik saka sisih siji menyang sisih sijiné, nganti kowé wis ngrampungaké dina-dina pangepunganmu. Yehezkiel 4:1–8.

Tandha

Tembung “tandha” kapanggih kaping sanga ing kitab Yehezkiel. Ing bab papat, pengepungan Yerusalem iku “tandha” tumrap brayat Israèl. Ing bab rolas, Yehezkiel maneh dadi “tandha” kang nandhani pengepungan lan karusakané Yerusalem.

He anaking manungsa, sira manggon ana ing satengahing brayat kang mbrontak, kang padha duwe mripat kanggo ndeleng, nanging ora ndeleng; padha duwe kuping kanggo krungu, nanging ora krungu; awit wong-wong mau iku brayat kang mbrontak. Mulane, he anaking manungsa, sira saiyegake piranti kanggo pindhah, lan pindhaha ing wayah awan ana ing ngarsane; sira bakal pindhah saka panggonanira menyang panggonan liya ana ing ngarsane; manawa bisa padha bakal nimbang-nimbang, sanadyan wong-wong mau iku brayat kang mbrontak. Banjur sira bakal ngirid metu pirantiira ing wayah awan ana ing ngarsane, kaya piranti kanggo pindhah; lan sira bakal metu ing wayah sore ana ing ngarsane, kaya wong kang metu menyang pambuwangan. Bolonga tembok iku ana ing ngarsane, lan gawanen metu liwat kono. Ana ing ngarsane, sira bakal nggawa iku ana ing pundhakira, lan ngeterake metu ing wayah remang-remang; sira nutupi riira, supaya sira aja weruh lemah; awit Ingsun wus ndadekake sira dadi pratandha tumrap brayat Israèl. Yehezkiel 12:2–6.

Nalika kulawarga pambrontak mau ndeleng pasemon kang dipragakaké iku, wong-wong mau ora mangertèni apa tegesé, mula padha nyuwun marang Yèhezkièl supaya nerangaké.

He anaking manungsa, apa ta brayat Israèl, brayat kang mbrontak iku, ora wus matur marang kowe: Apa kang koklakoni? Kandhaa marang wong-wong mau: Mangkéné pangandikané Pangéran Allah; Beban iki magepokan karo sang pangeran ing Yérusalèm, lan karo sakehing brayat Israèl kang ana ing antarané. Kandhaa: Aku iki pratandhamu; kaya kang wus daklakoni, mangkono uga bakal katindakaké marang wong-wong mau: wong-wong mau bakal ngalih lan lunga menyang ing pambuwangan. Yèhezkièl 12:9–11.

Pengepungan kutha Yérusalèm iku pratandha tumrap umaté Gusti Allah ing dina-dina wekasan.

“Sabèn nabi kuna ngandika ora pati kanggo jamane dhewe tinimbang kanggo jaman kita, saéngga pamecahe tembung wangsité iku tetep lumaku kanggo kita. ‘Saiki samubarang iki kelakon marang wong-wong mau minangka tuladha: lan iku katulis kanggo pepéling kita, kang marang kita pungkasaning donya wis tekan.’ 1 Korinta 10:11. ‘Dudu kanggo awake dhewe, nanging kanggo kita wong-wong mau padha ngladosi prakara-prakara iku, kang saiki wis kababar marang kowe déning wong-wong sing wis martakaké Injil marang kowe kanthi Sang Roh Suci kang katurunaké saka swarga; prakara-prakara kang para malaékat kepéngin nyawang iku.’ 1 Pétrus 1:12....

“Kitab Suci wis nglumpukaké lan ngiket dadi siji bandha-bandhané kanggo generasi pungkasan iki. Kabèh prastawa agung lan tumindak-tumindak sajarah Prajanjian Lawas sing khidmat wis, lan saiki lagi, kaulang manèh ana ing pasamuwan ing dina-dina pungkasan iki.” Selected Messages, buku 3, 338, 339.

Ing Dina Iki Uga

Yèhezkièl, ing pasemon kang diprentahaké lumantar tumindak bab “kepungan lan karusakané Yérusalèm,” dadi pratandha tumrap umaté Allah ing dina-dina pungkasan.

Maneh, ing taun kaping sanga, ing sasi kaping sepuluh, ing dina kaping sepuluh ing sasi iku, pangandikané Pangéran tumeka marang aku, mangkéné: Hé anaking manungsa, tulisen jenengé dina iki, iya dina iki dhéwé; raja Babil wis nglawan Yerusalem ing dina iki dhéwé.

Lan ngucapna pasemon marang brayat kang mbrontak, lan kandhaa marang wong-wong mau: Mangkene pangandikane Pangéran Allah; Pasangna panci, pasangna iku, lan ugia isenana banyu ing njeroné: Klumpukna potongan-potongané menyang ing kono, yaiku saben potongan kang becik, pupu lan pundhak; kebakana nganggo balung-balung kang pinilih. Jupuken kang pinilih saka pepanthan, lan obonga uga balung-balung ing sangisoré, lan godhoga nganti temenan nggodhok, lan supaya balung-balungé digodhog ana ing kono. Mulané mangkene pangandikane Pangéran Allah; Bilai tumrap kutha getih, tumrap panci kang keraké ana ing njeroné, lan kang keraké durung metu saka ing kono! wetokna potongan demi potongan; aja nganti undhi tiba marang iku. Awit getihé ana ing tengahé; iku dilebokaké ing pucuking watu; ora diwutahaké ing lemah, supaya

katutupan lebu; Supaya nesu munggah kanggo nindakaké piwales; Aku wus nyelehake getihé ana ing pucuking watu, supaya aja nganti katutupan.

Mulané mangkono pangandikané Pangéran Allah: Bilai tumrap kutha kang kebak getih! Ingsun iya bakal ndadèkaké tumpukan kanggo geni dadi gedhé. Tumpukna kayu, urubna geniné, entèkna dagingé, olahana kanthi becik nganggo bumbu, lan balung-balungé obongen. Sawisé kuwi, pasangen prau iku ing ndhuwur arengé tanpa isi, supaya tembagané dadi panas lan murub, lan supaya regedé lumer ana ing jeroné, supaya rereged umpluké entèk kabèh. Dhèwèké wis ngelakaké awaké dhéwé kanthi goroh, nanging umpluk reregedé sing gedhé ora metu saka ing dhèwèké; umpluk reregedé bakal ana ing geni. Ing sajroning regedmu ana laku nistha; amarga Ingsun wis nyucèkaké kowé, nanging kowé ora dadi suci, mula kowé ora bakal kasucèkaké manèh saka regedmu, nganti Ingsun ndadèkaké bebenduné Ingsun leren tumrap kowé. Ingsun, Pangéran, wis ngandika mangkono: iku bakal kelakon, lan Ingsun bakal nindakaké; Ingsun ora bakal mundur, lan ora bakal ngéman, uga ora bakal mratobat; miturut lakumu lan miturut panggawému, wong-wong bakal ngadili kowé, mangkono pangandikané Pangéran Allah.

Sabanjuré pangandikané Pangéran rawuh marang aku, mangkéné, He anak manungsa, lah, Aku bakal njupuk saka kowé pepénginaning mripatmu kanthi sapungkure; nanging kowé aja tangisi lan aja nangis, lan eluhmu aja nganti tumetes. Tahana sesambat, aja nganakaké pakabungan tumrap wong mati, talining sirahmu iketna ana ing sirahmu, lan sepatuana ing sikilmu, lambému aja kok tutupi, lan roti saka wong-wong aja kok pangan. Mulané ing wayah ésuk aku ngandika marang bangsa iku; lan ing wayah sore bojoku mati; lan ing wayah ésuké aku nindakaké kaya kang didhawuhaké marang aku. Banjur bangsa iku padha calathu marang aku, Apa kowé ora bakal kandha marang aku, apa tegesé prekara-prekara iki tumrap aku, déné kowé nindakaké mangkono?

Banjur aku mangsuli marang wong-wong mau, Pangandikané Pangéran tumeka marang aku, mangkéné: Kandhakna marang brayat Israèl, Mengkéné pangandikané Pangéran Allah: Lah, Aku bakal najisaké pasucèn-Ku, kaendahaning kakuwatanmu, pepénginaning mripatmu, lan barang kang dadi welasing nyawamu; lan anak-anakmu lan anak-anak wadonmu kang wus koktinggal bakal padha rubuh marga saka pedhang. Lan kowé bakal padha tumindak kaya kang wus taklakoni: kowé ora kena nutupi lambému, lan ora kena mangan roti saka wong liya. Lan serbanmu bakal ana ing sirahmu, lan kasutmu bakal ana ing sikilmu: kowé ora bakal padha tangis utawa nangis; nanging kowé bakal padha saya luntur marga saka kaluputanmu, lan padha sambat siji marang sijiné. Mangkono Yéheskièl dadi pratandha tumrap kowé: miturut sakehé kang wus dilakoni déning dhèwèké, mangkono kowé bakal padha tumindak; lan manawa iki kelakon, kowé bakal ngerti yèn Aku iki Pangéran Allah. Yéheskièl 24:1–24.

Yézkiel iku sawijining pratandha kang nandhani wiwitaning pengepungan lan pungkasaning karusakaning Yérusalèm, lan sawisé iku; panawanané para anggota pasamuwan Advent Dina Kapitu Laodikia.

“Nalika Kristus mirsani saka pucak Olivet, Panjenengane ndeleng kahanan kaya mangkono ana ing saben pasamuwan. Pepenget-pepenget iku tumurun marang kabèh wong sing mlaku ngetutaké tapak tilasé bangsa Yerusalem, sing wis nampa pepadhang kang gedhé banget. Bangsa iki ana ing ngarsané kita minangka pepenget. Kanthi nampik pepenget-pepengeté Gusti Allah ing dina kita iki, manungsa padha mbalèni dosa Yerusalem. Pangéran mirsani apa kang ora dideleng lan ora gelem dideleng déning piranti manungsa—asiling sakabèhé rancangan manungsa ing Battle Creek. Panjenengane wis nindakaké sakabèhé kang saged katindakaké déning Gusti Allah. Panjenengane wis nyaweraké pepadhang ana ing ngarepé mripaté wong-wong, supaya dosa-dosané aja tekan ing wates ing ngendi pamratobat wis ora bisa dirasakaké manèh. Nanging lumantar prosès dawa saka panyimpangan saka prinsip-prinsip kang adil lan bener, manungsa wis mapanaké awaké dhéwé ana ing papan ing ngendi pepadhang lan kayektèn, kaadilan lan sih-rahmat, wis ora bisa dibédakaké. Laku iki wis dadi pérangan saka tabiyaté wong-wong kuwi piyambak.” Testimonies, jilid 8, 68.

Loro Saksi saking Alfa lan Omega

Yèhèzkièl wis katindakaké bisu lumantar kuwasaning Allah, lan marang dhèwèké kababar yèn nalika Yérusalèm tiba, dhèwèké bakal bisa micara manèh, lan yèn ing wektu kuwi dhèwèké bakal dadi sawijining ‘tandha.’ Ora ana rerungkudané Yèhèzkièl nalika séda garwané nandhani tandha alpha ing wiwitaning pangepungan, lan cangkemé Yèhèzkièl kabukak nalika Yérusalèm tiba iku tandha omega. Pangepungan tumuju marang karusakan iku katandhani déning sawijining tandha ing wiwitan lan ing pungkasan. Ing sajroning gambaran sing padha, seksi kapindho tumrap tandha alpha lan omega kagambaraké déning patiné “kekarepaning mripaté Yèhèzkièl” minangka alpha, lan patiné “kekarepaning mripat” kagungané bangsa iku minangka tandha omega tumrap mangsa mau. Mangsa setaun setengah iku nggawa rong seksi bab sawijining alpha lan sawijining omega. Patiné garwané Yèhèzkièl nglambangaké panawanan lan pangidak-idakaning pasukan, lan pati omega Yérusalèm nglambangaké pangidak-idakaning pasucèn.

Mangkono Yehezkiel iku dadi pratandha tumrap kowé: miturut sakèhé kang wis ditindakaké, kowé bakal nindakaké uga; lan manawa prakara iki kelakon, kowé bakal sumurup yèn Aku iki Pangéran Yehuwah. Uga, hé anaking manungsa, apa dudu ing dinané nalika Aku njupuk saka wong-wong mau kakuwatané, kabungahaning kaluhurané, pepénginaning mripaté, lan apa kang dadi gegayuhaning atiné, yaiku anak-anaké lan anak-anak wadoné, yèn wong kang oncat ing dina iku bakal sowan marang kowé, supaya kowé krungu kabar iku nganggo kupingmu dhéwé? Ing dina iku tutukmu bakal kabukak marang wong kang oncat mau, lan kowé bakal ngandika, lan ora meneng manèh; lan kowé bakal dadi pratandha tumrap wong-wong mau; lan wong-wong mau bakal sumurup yèn Aku iki Pangéran. Yehezkiel 24:24–27.

Nem Pati

Pati ne Yéhezkièl nandhakaké wiwitaning pangepungan lan patiné Yérusalèm, kang kanthi profètis iku pangantènè Kristus, lan nggambaraké angger-angger Minggu kang énggal bakal

rawuh, kang didhisiki déning sawatara mangsa kang kawewakili déning pangepungan mau. Mangsa pangepungan lan karusakan iku rong tenger dalan kang béda, sanadyan gegandhèngané langsung. Pangepungan iku sawijining mangsa wektu, déné karusakan iku sawijining titik ing wektu. Karusakan iku angger-angger Minggu kang didhisiki déning mangsa pambentukaning gambaring kéwan. Mangsa gambaré kéwan mau kasudahané ana ing tenger kéwan. Nalika Gusti Yésus nandhakaké pratandha karusakané Yérusalèm ing Matius pasal rong puluh papat, Panjenengané uga nyebut dina-dinané Nuh.

Nanging kaya dene ing dina-dinané Nuh, mengkono uga tekané Putraning Manungsa. Awit kaya ing dina-dina sadurungé banjir gedhé, wong-wong padha mangan lan ngombé, padha kawin lan ngawinaké, nganti tekan dina nalika Nuh lumebu ing pethi, lan padha ora weruh nganti banjir gedhé iku teka lan nyirnakaké kabèh; mengkono uga tekané Putraning Manungsa. Matius 24:37–39.

Ing jamané Nuh, lawanging mangsa sih-rahmat kasirep, mangkono iku dados pralambang tumrap angger-angger Minggu kang enggal badhé rawuh, kang ugi dipralambangaké déning katutupé lawang mau ing tanggal 22 Oktober 1844. Mangsa wiwit saking pasamuwan kémah Exeter tanggal 12–17 Agustus taun 1844 punika nggambaraken satunggaling mangsa kenabian ingkang nuntun dhateng lawang ingkang katutup.

Ing dina-dinané Nuh, Nuh nglambangaké malaékat katelu lan malaékat katelu tekan ing lawang kang katutup tanggal 22 Oktober 1844. Ing dina-dinané Nuh, kang manut Gusti Yésus bakal kaya “rawuhipun Putraning Manungsa,” telung malaékat ing Wahyu patbelas nuntun marang lawang kang katutup. William Miller nglambangaké pekabaran malaékat kapisan, lan dipratandhakaké déning Henokh ing dina-dinané Nuh. Yudas ngidhidentifikasi pekabarané Henokh minangka pasemon kang sajajar karo pekabarané Miller.

Lan Henokh uga, kang kapitu saka Adam, wus medhar wangsit bab wong-wong iku, pangandikane, Lah, Gusti rawuh karo puluhan èwu para suci kagungané, kanggo nglakoni paukuman marang sakèhé, lan kanggo mbuktèkaké marang kabèh wong fasik ana ing antarané bab sakèhé panggawéné kang fasik, kang wus dilakoni kanthi kefasikan, lan bab sakehing tembung kasar kang wus diucapaké déning para wong dosa kang fasik marang Panjenengané. Yudas 1:14, 15.

Pawartosan malaékat kapisané Miller ngumumaké “pengadilan” kaya sing dipralambangaké déning pawartosané Henokh. Wiwitané Henokh ditandhai minangka “sing kapitu saka Adam.” Pawartosané Miller diwiwiti lan dipungkasi kanthi tekane “pitu mangsa” tumrap karajan lor, lan patang puluh nem taun sawisé iku malaékat katelu rawuh ing tanggal 22 Oktober 1844 nalika “pitu mangsa” tumrap karajan kidul kasampurnakaké. Henokh lan Miller, sing padha dadi utusan wektu pengadilan, loro-loroné miwiti kanthi diidentifikasiaké nomer pitu. Mangsa sing diwiwiti karo Henokh, yaiku sing kapitu, dipungkasi kanthi pitung dina nalika kewan-kewan mlebu ing prau Nuh nganti lawangé ditutup kanthi adikodrati. Gusti Yesus tansah nggambaraké wekasan kanthi wiwitan.

Henok nglairaké Metusalah, kang sabanjuré nglairaké Lamekh. Lamekh lan Metusalah makili pekabarané malaékat kapindho lan uga pekabaran patangisan tengah wengi. Patangisan tengah wengi iku lumajeng nganti tekan lawang kang katutup, lan mulané dipratandhakaké déning Metusalah kang séda ing taun banjir gedhé. Lamekh makili pekabarané malaékat kapindho, lan Lamekh séda limang taun sadurungé banjir gedhé. Limang taun wiwit saka pejahé Lamekh nganti tekan pejahé Metusalah nalika lawang katutup, dadi pralambang pejahé pangantèné Yéhezkièl kang nandhani wiwitané mangsa kang nuntun marang pejahé pangantèné Kristus kang dipratandhakaké déning Metusalah.

Enok nggambarake malaékat kapisan sing rawuh ing taun 1798, Lamekh nggambarake malaékat kapindho sing rawuh ing tanggal 19 April 1844, lan Metusalèh nggambarake panguwuh tengah wengi saka Exeter tekan lawang kang katutup ing tanggal 22 Oktober 1844, kang digambarake déning Nuh. Limang taun saka sédané Lamekh nganti sédané Metusalèh nggambarake setaun setengah saka 587 SM nganti 586 SM. Limang taun saka Lamekh nganti Metusalèh iku nggambarake limang taun saka 1448 nganti 1453.

Ing tanggal 31 Oktober 1448, John Palaiologos seda, lan seduluré, Constantine kaping sewelas, (Constantine kang pungkasan) ngupaya idin supaya bisa munggah marang dhampar Roma sisih wétan saka kakuwatan Turki Islam. Panundhuké ing tanggal 27 Juli 1299, nepaki satus seket taun kapindho saka Wahyu sanga kang katetepaké ing ayat sepuluh. Limang taun sawisé patiné John Palaiologos, seduluré Constantine kaping sewelas mati ana ing tembok Konstantinopel nalika Mehmed II ngrebut kakaisaran Bizantium, yaiku Roma sisih wétan. Mehmed iku turunan jeneng Turki saka Mohammed, mula patiné Mohammed kang kapisan ing taun 632, kang miwiti ramalan satus seket taun kang kapisan saka Wahyu sanga, (kang dumunung ing ayat lima), lan kang dipungkasi déning patiné Constantine kang pungkasan ana ing tangané 'Mohammed kang kapindho' wolung atus rong puluh siji taun sawisé iku. Limang taun sadurungé patiné, Mohammed wis medharaké ramalan bab rubhipun Roma, lan iku kalakon déning wong Turki kang jenengé Mohammed kang kapindho.

Konstantinus kang pungkasan, yaiku kang kaping sewelas, séda ing paprangan Konstantinopel, mangkono nandhani limang taun wiwit saka sédaé saduluré, Yohanes, nganti tekan sédaé dhéwé. Limang taun iku dipralambangi déning limang taun wiwit saka sédaé Lamekh, sang putra, nganti tekan sédaé Metusalah, sang rama, limang taun sawisé iku nalika lawang pethi kauncal. Mangkono, sédaé garwané Yéhezkièl dipralambangi déning sédaé Lamekh, lan bebarengan loro iku maringi paseksi tumrap sédaé Yohanes Palaiologos ing taun 1448. Séda sabanjuré saka Metusalah cocog karo sédaé pangantèné Kristus lan karusakané Yerusalèm ing taun 586 SM, lan bebarengan loro iku cocog karo sédaé Konstantinus kang kaping sewelas.

Telung seksi tumrap sawijining mangsa kenabian kang diwiwiti lan dipungkasi kanthi pati, nggambarake mangsa pambentukan citraning kéwan galak kang dipungkasi kanthi tandhaning kéwan galak, lan iku selaras karo pamakluman panguwuh tengah wengi ing sajarah Millerit sarta pambentukan citraning kéwan galak kang dipungkasi kanthi

tandhaning kéwan galak ing sajarah kita saiki. Nalika tandhaning kéwan galak kaleksanan ing angger-angger Minggu kang bakal enggal rawuh, “wicara” kenabian iku dumugi selaras karo Yéheskiel kang saged “ngandika” miturut karepé dhéwé nalika Yérusalèm kasirnakaké.

Wicanten

Ing wektu undhang-undhang Minggu, kang dipratandhani déning karusakané Yerusalem, pangandikané Sunnat Prabu saka Amérika Sarékat katandhani nalika nabi palsu ngandika kaya naga.

Lan aku nyumurupi kewan liyané munggah saka bumi; lan dhèwèké nduwèni sungu loro kaya cempé, lan ngandika kaya naga. Wahyu 13:11.

Nalika hukum Minggu ditetepaké, Balaam nggebug kuldiné kaping telu, lan banjur kuldi iku matur.

Sang Pangéran lajeng mbikak cangkémé kuldi iku, lan kuldi mau ngandika marang Balaam, “Punapa kalepatan kula dhateng panjenengan, saéngga kula panjenengan gebugi kaping tiga punika?” Balaam banjur ngandika marang kuldi iku, “Amargi kowé sampun nggeguyu aku: menawi wonten pedhang wonten ing tangan kawula sapunika, mesthi sampun dakpatèni kowé.” Kuldi iku banjur ngandika marang Balaam, “Menapa kula punika dudu kuldi panjenengan, ingkang tansah panjenengan tumpaki wiwit kula dados kagungan panjenengan dumugi dinten punika? Punapa kula naté lumampah mekaten dhateng panjenengan?” Wangsulipun, “Mboten.” Wilangan 22:28–30.

Nabi palsu ngandika nalika hukum Minggu ditetepake, lan Islam uga ngandika nalika hukum Minggu ditetepake. Kalorone, sacara kenabian, iku nabi-nabi palsu. Nalika hukum Minggu ditetepake, “wahyu” Habakuk sing sempat katundha, ngandika.

Amarga wahyu iku isih kanggo wektu kang wus katetepake, nanging ing wekasané bakal ngandika, lan ora bakal goroh; sanadyan katon kaya suwe tekane, entènana iku; awit mesthi bakal kelakon, iku ora bakal molor. Habakuk 2:3.

Habakuk punika nabi sejati ingkang ngandika kanthi nalisir kaliyan para nabi palsu. “Sesanti” Habakuk punika ngandika lumantar cangkemipun Yeheskiel ingkang rumiyin bisu, lan sasampunipun punika cangkemipun kabikak. Janji badhé dados cangkemipun Gusti Allah kaparingaken dhateng Yeremia.

Yagéne punapa kasangsaranku tanpa pedhot, lan tatunaku ora kena tamba, kang ora gelem waras? Punapa Paduka badhé dados tumrap kula kados tiyang goroh, lan kados toya ingkang sirna? Mila mekaten pangandikanipun Pangeran, Manawi sira mratobat, Ingsun bakal mbalèkaké sira manèh, lan sira bakal jumeneng ana ing ngarsaningsun; lan manawa sira misahaké ingkang aji saka ingkang nistha, sira bakal dadi tutukingsun; wong-wong mau padha mratobata marang sira, nanging aja sira mratobat marang wong-wong mau. Yeremia 15:18, 19.

Nalika angger-angger dina Minggu lumaku, sangang sasi bisune Zakharia rampung nalika dheweke matur lan netepake manawa asmane anake kudu Yohanes. Zakharia nggambarake para pamimpin sing ora percaya marang pangandikane malaékat katelu, lan Yohanes nggambarake gerakan Élia, pasamuwan sing bakal ngirid rawuhe Kristus kaping pindho.

Zakhariah banjur matur marang malaékat mau, “Kanthi apa aku bisa ngerti bab iki? Awit aku iki wis tuwa, lan bojoku uga wis sepuh sanget.” Malaékat mau mangsuli lan ngandika marang panjenengané, “Aku iki Jibril, kang ngadeg ana ing ngarsané Allah; lan aku diutus kanggo matur marang kowé, sarta kanggo mratelakaké kabar kabungahan iki. Lan lah, kowé bakal bisu lan ora bisa ngucap, nganti tekan dinané samubarang iki kalakon, awit kowé ora percaya marang pangandikaku, kang bakal kelakon ing mangsané.”

Lan bangsa padha nggenteni Zakharia, lan padha gumun amarga anggone suwe ana ing Padaleman Suci. Lan nalika dheweke metu, dheweke ora bisa matur marang wong-wong mau; banjur padha ngerti manawa dheweke wus ndeleng wahyu ana ing Padaleman Suci; awit dheweke mung menehi tandha-tandha marang wong-wong mau, lan tetep bisu. Lukas 1:18–22.

Zakaria asalipun saking golongan imam kaping wolu.

Ing jamané Hérodes, raja Yudéa, ana sawijining imam aran Zakharia, saka golongan Abia; lan garwané kalebu para putriné Harun, lan asmané Élisabèt. Lan wong loro mau padha mursid ana ing ngarsané Allah, lumaku ana ing sakehing pepakon lan pranatané Gusti kanthi tanpa cacad. Lan wong mau ora duwé anak, awit Élisabèt iku gabug, lan wong loro mau wis tuwa banget umuré. Anadéné nalika Zakharia nindakaké kalungguhan imam ana ing ngarsané Allah miturut giliran golongané, miturut adat kalungguhan imam, dhèwèké olèh undhi kanggo ngobong dupa nalika mlebu ing Padalemané Gusti. Lan sakèhé wong akèh padha ndedonga ana ing njaba ing wektu ngobong dupa. Lukas 1:5–10.

Kabeh para nabi nggambarake jaman wekasan, lan Zakharia mlebu ing Padaleman Suci, kaya déné Yeheskiel. Panjenengané kalebu golongan imam kang kaping wolu, minangka tandha pralambang tumrap wolung nyawa ing pethi Nuh kang pindhah saka jagad lawas menyang jagad anyar. Panjenengané lan garwané padha tanpa cacad, nanging Zakharia bakal mangu-mangu marang pangandikané Gabrièl. Gerakan Millerit diwiwiti minangka wong Filadelfia (tanpa cacad), nanging banjur owah dadi wong Laodikia ing taun 1856. Ing jaman wekasan, pawarta malaékat iku yaiku pawarta malaékat katelu, lan pawartané Gabrièl marang Zakharia nggambarake pawarta malaékat katelu lan uga pawarta Élia, kaya kang dipralambangaké déning Yokanan Pembaptis.

Lajeng ana malaekating Pangéran kang ngatingal marang dhèwèké, jumeneng ana ing sisih tengen mesbèh padupan. Nalika Zakharia weruh dhèwèké, atiné kagèt lan kacemplung ing rasa wedi. Nanging malaékat mau ngandika marang dhèwèké, Aja wedi, Zakharia, awit pandongamu wis kapirseng; lan garwamu, Elisabèt, bakal nglairaké anak lanang kanggo kowé, lan kowé bakal maringi jeneng Yohanes. Lan kowé bakal oleh

kabungahan lan kasukacita; lan akèh wong bakal padha bungah marga saka lairé. Awit dhèwèké bakal dadi gedhé ana ing ngarsané Pangéran, lan ora bakal ngombé anggur utawa ombèn-ombèn kang nyepèkaké; lan dhèwèké bakal kapenuhan Roh Suci, wiwit saka guwa-garbaning ibuné. Lan akèh saka bani Israèl bakal dibalèkaké marang Pangéran, Gusti Allahé. Lan dhèwèké bakal lumaku ndhisiki Panjenengané ana ing roh lan kakuwatané Élia, supaya mbalèkaké atinipun para bapa marang anak-anaké, lan wong-wong kang ora manut marang kawicaksanané wong-wong mursid; supaya nyawisaké kanggo Pangéran sawiji bangsa kang wus kacawisaké. Lan Zakharia matur marang malaékat mau, Kanthi apa aku bisa sumurup bab iki? awit aku iki wong tuwa, lan garwaku uga wus banget sepuh. Malaékat mau mangsuli lan ngandika marang dhèwèké, Aku iki Gabrièl, kang jumeneng ana ing ngarsané Allah; lan aku diutus kanggo ngandika marang kowé, lan nglantaraké kabar kabungahan iki marang kowé. Lukas 1:11–19.

Zakharia mangu-mangu manawa pawarta bab Élia kang bakal rawuh iku bakal kaleksanan.

Lah, Ingsun bakal ngutus marang kowe Nabi Élia sadurunge tekané dina Pangéran kang agung lan nggegirisi iku; lan dhèwèké bakal mbalèkaké atiné para bapa marang anak-anaké, lan atiné anak-anak marang para bapakné, supaya Ingsun aja teka lan nggebag bumi kalawan ipat. Maleakhi 4:5, 6.

Suster White, sajroning konteks panyegelan ing Yézkiel pasal sanga, nerangaké sababé para pimpinan gréja Advent Hari Ketujuh Laodikéya ditipologèkaké déning pracayané Zakharia kang ora pracaya.

Golongan wong kang ora ngrasa sedhik marga saka suruté karohanèné dhéwé, lan ora sesambat marga saka dosa-dosané liyan, bakal ditinggal tanpa segelé Gusti Allah. Pangéran maringi dhawuh marang para utusané, yaiku wong-wong kang nyekel gaman panyembelihan ana ing tangané: “Padha mlakua ngetutaké dhèwèké ngubengi kutha, lan patenana: mripatmu aja melas, lan aja padha welas asih: patenana nganti tumpes wong tuwa lan wong enom, para prawan, bocah-bocah cilik, lan para wanita: nanging aja padha nyedhaki sapa waé kang ana tandhané; lan wiwitaa saka pasucèn-Ku. Banjur padha wiwit saka para wong tuwa kang ana ing ngarepé omah.”

“Ing kéné kita mirsani bilih pasamuwan—padaleman suci kagunganipun Gusti—dados ingkang kapisan nampi pukulan saking bebendu Allah. Para sepuh, inggih punika tiyang-tiyang ingkang sampun dipun paringi pepadhang ageng déning Allah lan ingkang sampun ngadeg dados para pangreksa kapentingan rohani umat, sampun nglajengaken pangawulan kapitadosanipun. Para wau sampun ngasta pendirian bilih kita boten prelu ngantos-antos mukjijat lan panyingkapan kakuwaosan Allah ingkang cetha kados ing jaman rumiyin. Jaman sampun ewah. Tembung-tembung punika ngukuhaken kapitadosanipun ingkang tanpa pracaya, lan para wau ngandika: Gusti boten badhé nindakaken kabecikan, lan boten ugi badhé nindakaken pialan. Panjenenganipun kebacut welas asih, saéngga boten badhé nekani umatipun kanthi pangadilan. Mangkono, ‘Tentrem lan karaharjan’ punika dados panguwuh saking para priya ingkang boten badhé malih ngangkat swaranipun kados kalasangka supados nduduhaken

kalepatanipun umat Allah lan dosa-dosanipun trah Yakub. Asu-asu bisu punika, ingkang boten gelem nggonggong, punika para tiyang ingkang ngrasakaken piwales adil saking Allah ingkang kasengsem. Para priya, para kenya, lan bocah-bocah alit sami tiwas bebarengan.” Testimonies, jilid 5, 211.

Zakharia mangu-mangu marang pesené malaékat katelu, yaiku pesen Elia kang mbalèni sajarah Yohanes Pembaptis uga sajarah William Miller.

Lima Wulan

Élisabet ndhelikaké kasandhungané sajroning limang sasi.

Sawisé dina dina-dina iku, Élisabet, garwané, banjur ngandhut, lan ndhelikaké awaké limang sasi lawasé, pangucapé, “Mangkéné Pangéran wus tumindak marang aku ing dina-dina nalika Panjenengané mirsani aku, kanggo nyingkiraké cacadku ana ing antarané manungsa.” Lan ing sasi kang kaping nem, malaékat Gabrièl kautus déning Gusti Allah menyang sawijining kutha ing tanah Galiléa, aran Nazaret. Lukas 1:24–26.

Zakharia kalebu golongan imam kang kaping wolu, cocog karo tetakan putrané, Yohanes, ing dina kawolu, nalika Zakharia bakal bisa guneman maneh. Dhèwèké lan putrané, Yohanes, nggambaraké wolung jiwa kang ana ing prauné Nuh, kang didhelikaké saka pati kang digawa déning banyu banjir sajroning limang sasi, utawa satus seket dina. Satus seket dina meteng lan banyu banjir iku cocog karo rong mangsa limang sasi ing Wahyu sanga.

Zakaria lan putrané, Yohanes, ugi nggambarake nalika pasamuwan kapitu ing Laodikia ngalami transisi menyang pasamuwan kaping wolu ing Filadelfia. Wiwit saka paladosané Zakaria sajrone giliran kaping wolu nganti tekan panyunatané putrané, Yohanes, ing dina kaping wolu, iku nggambarake sawijining mangsa kenabian, kanthi angka wolu nandhani wiwitan lan pungkasan. Ing sajroning mangsa kenabian iku ana sawijining mangsa limang sasi, kang nggambarake sawijining mangsa panyingidan.

“Wicarané” pamedharan ngenali angger-angger Minggu sing enggal teka, mula Zakhariah micara nalika angger-angger Minggu iku, nalika putrané kaségel, kaya dilambangaké déning tindak sunat. Ing sajarah iku, sadurungé angger-angger Minggu nalika Zakhariah micara, ing pungkasan limang sasi, ing sasi kaping nem Maryam ngunjungi Elisabet lan Roh Suci njejadi Elisabet, kang minangka wong wadon makili pengurapan pasamuwané Gusti Allah patang sasi sadurungé angger-angger Minggu sing enggal teka.

Ing dina-dina iku Maryam banjur tangi lan budhal kanthi cepet menyang pagunungan, menyang sawijining kutha ing Yéhuda; banjur mlebu ing omahé Zakharia lan menehi salam marang Elisabet. Lan kadadéan, nalika Elisabet krungu salamé Maryam, bayi ing guwané banjur mlumpat; lan Elisabet kapenuhan déning Roh Suci. Banjur dheweke ngucap kanthi swara sora lan ngandika, Rahayu kowé ana ing antarané para wanita, lan rahayu woh guwamu. Lan saka ngendi aku oleh pakurmatan iki, yèn ibu saka Gustiku rawuh marang aku? Sabab, lah, sanalika swaraning salammu muni ana ing kupingku, bayi ing guwaku mlumpat merga kabungahan. Lan rahayu wong wadon kang pracaya;

sabab bakal kelakon samubarang kang wis dipangandikakaké marang dheweke saka Gusti. Lukas 1:39–45.

Ing pungkasaning limang sasi, Elisabeth ngandika marang Marya “kanthi swara sora,” muji pracayané Marya marang pesenipun Gabriel, kang ing dina-dina wekasan punika dados pesen malaékat katelu. Bojoné Elisabeth, yaiku Zakaria, sampun boten pitados, nanging boten mekaten Marya. Marya mireng pesenipun Gabriel limang sasi sasampunipun Zakaria, mila pracayanipun dhateng malaékat katelu dipun tandhai rawuhipun sasampunipun pesen limang sasi ingkang kasamun kapayitakaken. Pesen limang sasi ingkang kasamun ing dina-dina wekasan punika inggih limang sasi kapisan saking Wahyu sangang ayat gangsal. Marya nglambangaken pasamuwan ing dina-dina wekasan ingkang nampi pesen malaékat katelu, ingkang nyakup pambukan segel limang sasi ingkang mirunggan sakderengipun rawuhipun pangucaping angger-angger Minggu ingkang badhé enggal, kirang langkung patang sasi salajengipun.

Ing tenger-tengering rawuhipun Maria, obahe malaékat kapisan lan kapindho, ingkang kaagem pralambang déning Zakharia lan Elisabet, nyambung kaliyan obahe malaékat katiga ingkang kaagem pralambang déning Maria lan Yusuf. Zakharia nglambangaké sawijining pejabat saking gréja ingkang mboten pitados dhateng pawartos malaékat katiga, lan Yusuf, tukang kayu, nglambangaké satunggaling gerakan ingkang kaagem pralambang déning karya nyokong piyambak. Adventisme mungkasi kados dene wiwitanipun, lan wiwitanipun punika minangka satunggaling gerakan, sanès minangka struktur gréja ingkang kaorganisir. Gerakanipun satus patang puluh papat ewu, ingkang kaagem pralambang déning Yusuf, Maria, lan Kristus, punika sanak kadang langsung saking gerakan Millerit ingkang kaagem pralambang déning Zakharia, Elisabet, lan Yohanes, lan kapitadosan mboten wonten ing taun 1863 kaagem pralambang déning Zakharia. Taun 1863 nglambangaké boten pitados dhateng pawartos malaékat kapisan lan kapindho, lan gerakan malaékat katiga nglambangaké imanipun Maria.

“Malaekat-malaekat kautus kanggo mbiyantu malaekat kang gagah prakosa saka swarga, lan aku krungu swara-swara kang katon kumandhang ana ing endi-endi, ‘Metua saka ing kono, he para umat-Ku, supaya kowe aja melu ambagya ing dosa-dosané, lan supaya kowe aja nampa paukumaning pageblug-pageblugé. Awit dosa-dosané wis nganti tekan swarga, lan Allah wis ngélingi sakehing pialané.’ Pesen iki katon kaya sawijining tambahan marang pesen katelu, nyawiji karo iku kaya pameca ing tengah wengi nyawiji karo pesené malaekat kapindho ing taun 1844. Kamulyané Allah tumancep ana ing para suci kang sabar lan ngentosi, lan tanpa rasa wedi padha mratelakaké pepéling pungkasan kang agung lan khidmat, ngumumaké rubuhipun Babil lan nimbali umaté Allah supaya metu saka ing kono, supaya padha uwal saka paukumané kang nggegirisi.” Early Writings, 277.

Panyawijining gandhenganing rong pekabaran dipralambangaké déning Marya nalika sowan marang Elisabeth, lan tenger iku dumadi nalika limang sasi kang kasimpen kaandharaké. Tenger iku yaiku panggonan ing ngendi loro wangsit padha kagandhèng lan kapratélakaké

bebarengan. Sing siji dipratélakaké déning Elisabeth lan sijiné déning Marya. Gandhengané rong pekabaran mau nandhani nalika panguwuh ing tengah wengi kagandhèng karo pekabarané malaékat kapindho, lan iku dumadi ing sajarah kaum Millerit ana ing pasamuwan kemah Exeter.

Sawisé Élisabet lan banjur Maria maringaké pangandika-pangandikané, “Mulané Maria padha manggon bebarengan karo dheweke watara telung sasi lawasé, banjur bali menyang omahé dhéwé.” Lukas 1:56. Wektu sewidak nem dina wiwit Exeter nganti tanggal 22 Oktober 1844 diwakili déning patang sasi iku, kang rampung ing wektu angger-angger Minggu sing bakal enggal rawuh, nalika Zakharia ngandika. Patang sasi iku makili mangsané pangumumaning piwulang sesanti tangising wengi, kang rawuh sawisé piwulang bab limang sasi kang kasamarkaké.

Loro pesen ing sajarah Millerit iku yaiku pesening malaékat kapisan lan kapindho, lan pesening malaékat kapisan kaparingi kakuwatan dening kasampurnaning panggeneping sawijining wangsit wektu kang diwiwiti kanthi mangsa limang sasi, kang sapérangané kasamar dumugi sepuluh dina sadurungé panggenepané tanggal 11 Agustus 1840, kaya dene katetepaké déning Josiah Litch. Pangwuwatan tumrap pesening malaékat kapindho yaiku pambeneran tumrap ramalan taun 1843 kang klèru, kang kalampahan ana ing pasamuwan kémah Exeter, kaya dene katetepaké déning Samuel Snow.

Pawartosan pesen kaping pindho saking panguwuh tengah wengi dipratelakakên minangka satunggaling mangsa ingkang cekak sadèrèngipun lawang katutup, ingkang wonten ing cariyosipun Nuh mbikak satunggaling mangsa gangsal wulan ingkang dipunpungkasi kanthi prau kasebat mapan wonten ing pucaking Gunung Ararat. Mangsa pawartosan panguwuh tengah wengi punika rawuh sasampunipun pambukakan segel saking gangsal wulan ingkang kasamaran, ingkang rawuh dasa dinten sadèrèngipun 11 Agustus 1840, lan ugi rawuh sasampunipun Gusti nyingkiraken asta-Nipun saking pralambang-pralambang ingkang sampun Panjenenganipun tutupi wonten ing bagan 1843. Dasa dinten saking 1 ngantos 11 Agustus punika salaras kaliyan sewidak enem dinten saking Exeter dumugi 22 Oktober 1844, lan paseksèn kaping pindho punika mratelakakên bilih pambukakan segel saking gangsal wulan ingkang kasamaran, ingkang kabarengan kaliyan pambeneran pawartos ingkang boten leres ingkang ngasilaken kasisahan kapisan, punika kalampahan nalika Mary pepanggihan lan ngaturaken salam dhateng Elisabeth ing wulan kaping enem.

Nalika hukum Minggu ditetepaké, Amérika Sarékat ngucap kaya naga, kuldiné Islam ngucap, lan wahyu Habakuk ngucap lumantar tutuké Yeremia, Zakharia, lan Yéhezkiel. Nalika hukum Minggu, Yéhezkiel iku sawijining pratandha, mula makili panji sing diangkat nalika hukum Minggu. Loro saka sangang rujukan tembung “pratandha” ing Yéhezkiel ngenali “Sabat-sabat” minangka pratandha saka panyucek sing makili pamedharé kaallahan karo kamanungsan.

Nanging Aku tumindak marga saka asma-Ku, supaya aja nganti dinajisaké ana ing ngarepé para bangsa kapir, ing antarané wong-wong kang ana padunungané umat-Ku,

lan ana ing paningalé wong-wong iku Aku ndadèkaké Aku dikenal déning wong-wong mau, nalika Aku ngirid wong-wong mau metu saka tanah Mesir. Mulané Aku ndadèkaké wong-wong mau metu saka tanah Mesir lan nuntun wong-wong mau menyang ara-ara samun. Lan Aku maringi wong-wong mau pranatan-pranatan-Ku sarta mratelakaké marang wong-wong mau paugeran-paugeran-Ku, kang manawa ditindakaké déning manungsa, mesthi bakal urip ana ing kono.

Kajaba iku Aku uga maringi wong-wong mau dina-dina Sabat-Ku, dadi pratandha ing antaraning Aku lan wong-wong mau, supaya padha mangerti manawa Aku iki Sang Yehuwah kang nucèkaké wong-wong mau. Nanging brayat Israèl padha mbrontak marang Aku ana ing ara-ara samun: padha ora lumaku ana ing pranatan-pranatan-Ku, lan padha nyepèlèkaké paukuman-paukuman-Ku, kang manawa ditindakaké déning manungsa, temenan bakal urip ana ing kono; lan dina-dina Sabat-Ku padha banget najisaké; banjur Aku ngandika yèn Aku bakal ngesokaké bebendhu-Ku marang wong-wong mau ana ing ara-ara samun, kanggo mbesmi wong-wong mau. Nanging Aku tumindak marga saka asma-Ku, supaya aja nganti dinajisaké ana ing ngarepé para bangsa kapidir, kang ana ing paningalané Aku nggawa wong-wong mau metu. Nanging Aku uga ngangkat astha-Ku marang wong-wong mau ana ing ara-ara samun, yèn Aku ora bakal nggawa wong-wong mau mlebu ing tanah kang wus Dakparingaké marang wong-wong mau, kang kebak mili susu lan madu, yaiku kaendahaning sakehing tanah; amerga padha nyepèlèkaké paukuman-paukuman-Ku, lan padha ora lumaku ana ing pranatan-pranatan-Ku, nanging najisaké dina-dina Sabat-Ku; awit atiné padha ngetutaké brahala-brahalaé. Nanging mripat-Ku mesakaké wong-wong mau, saéngga Aku ora nyirnakaké wong-wong mau, lan Aku uga ora nganakaké pungkasané wong-wong mau ana ing ara-ara samun. Nanging Aku ngandika marang anak-anaké wong-wong mau ana ing ara-ara samun: Aja padha lumaku miturut pranatan-pranatané para leluhurmu, lan aja netepi paukuman-paukumané, uga aja najisaké awakmu dhéwé nganggo brahala-brahalaé: Aku iki Sang Yehuwah, Allahmu; lumakua ana ing pranatan-pranatan-Ku, lan netepana paukuman-paukuman-Ku, sarta lakonana; Lan sucèkna dina-dina Sabat-Ku; lan iku bakal dadi pratandha ing antaraning Aku lan kowé, supaya kowé padha mangerti manawa Aku iki Sang Yehuwah, Allahmu. Yèhezkièl 20:9–20.

Yehezkiel nglambangaké panji saka wong sèket patang èwu patang atus patang puluh papat, lan pratandha Kaallahan kang kaiket dadi siji karo kamanungsan iku yaiku “sabat-sabat”-Nya Pangéran. Yehezkiel iku pratandha ing wiwitaning pangepungan lan iya iku pratandha ing karusakaning Yérusalèm, nalika panjenengané diangkat dadi sawijining panji. Ing wiwitaning pangepungan, wong-wong kang nampik ndeleng lan ngrungokaké, kang najisaké “sabat-sabat”-Nya, iya uga dadi sawijining pratandha.

Tumuli ana sawatara para pinituwa Israèl marani aku, sarta padha lungguh ana ing ngarepku. Lan pangandikané Pangéran tumeka marang aku, mangkéné: Hé anaking manungsa, wong-wong iki wus ngedegaké brahalané ana ing sajroning atiné, lan wus masang sandhunganing pialané ana ing sangarepé raihé: apa Aku pantes dipitadosi pitakon babar pisan déning wong-wong mau? Mulané kandhaa marang wong-wong mau,

lan ujarna marang wong-wong mau, Mangkéné pangandikané Pangéran Allah; Saben wong saka brayat Israèl kang ngedegaké brahalané ana ing sajroning atiné, lan masang sandhunganing pialané ana ing sangarepé raihé, banjur sowan marang nabi; Aku, Pangéran, bakal paring wangsulan marang wong kang sowan iku miturut akèhé brahalané; Supaya Aku nyepeng brayat Israèl ana ing atiné dhéwé, awit wong-wong kabèh wis kapisah saka Aku marga saka brahalané.

Mulané mangkono, kandhaa marang trah Israèl: Mangkéné pangandikané Pangéran Allah: Padha mratobata, lan mrenea saka brahala-bralahamu; lan palingna pasuryanmu saka sakehé jejijikanmu. Awit saben wong saka trah Israèl, utawa saka wong manca kang manggon ana ing Israèl, kang misahaké awaké saka Aku, lan ngedegaké brahala-bralahané ana ing atiné, sarta nyelehaké sandhunganing pialané ana ing ngarepé pasuryané, banjur sowan marang nabi kanggo nyuwun pitutur marang dhèwèké bab Aku; Aku, Pangéran, bakal mangsuli dhèwèké déning Aku dhéwé: Lan Aku bakal ngadhepaké pasuryanku nglawan wong mau, lan bakal ndadèkaké dhèwèké dadi tandha lan unen-unen, lan Aku bakal nyirnakaké dhèwèké saka ing satengahé umat-Ku; lan kowé bakal sumurup yèn Akulah Pangéran. Lan manawa nabi iku katipu nalika wus ngucapaké sawiji prekawis, Aku, Pangéran, kang ngapusi nabi iku, lan Aku bakal ngacungaké asta-Ku marang dhèwèké, lan bakal mbinasakaké dhèwèké saka satengahé umat-Ku Israèl. Lan wong-wong mau bakal nanggung paukumaning pialané: paukumané nabi iku bakal padha karo paukumané wong kang njaluk pitutur marang dhèwèké; supaya trah Israèl aja padha kesasar menèh saka Aku, lan aja padha najis menèh déning sakehé paneraké; nanging supaya wong-wong mau dadi umat-Ku, lan Aku dadi Allahé, mangkono pangandikané Pangéran Allah. Hezekiel 14:1-11.

Ing Nashville, wong-wong ing sajroning pasamuwan Advent Hari Ketujuh Laodikia sing ora pracaya kaya Zakharia; sing “wis njupuk panemu manawa kita ora prelu ngarep-arep mukjijat lan panyawijining kakuwasaning Allah kang cetha kaya ing jaman-jaman biyen,” kaya kang diwakili déning taun 1840 nganti 1844, bakal diadhepaké karo wong-wong saka njaban Adventisme ngenani sebabé padha gagal maringi pepènget. Wong-wong mau dadi “tandha” saka piwulang katentreman lan kaamanan palsu, kang nandhani pamisahan antarané wong wicaksana lan wong bodho kaya kang diwakili déning loro kémah kang silih nentang ing pakempalan kémah Exeter. Wong-wong mau nggawa “tandha” brahala lan pambrontakan, déné Yéhezkièl nggawa warta pepènget nabi kang sejati. Ing pungkasaning pangepungan, nalika Yérusalèm dirusak, kang makili angger-angger Minggu, tandha pambrontakan iku yaiku tandhaning kéwan galak, lan tandha kasetyan iku yaiku meteraining Allah.

Masa pancoban wus katutup kanthi sampurna tumrap Adventisme nalika hukum Minggu kaleksanan, lan ana pratandha tumrap wong mursid lan wong duraka kang ana ing kono katandhani. Katutupé masa pancoban nalika hukum Minggu kang enggal rawuh iku minangka pralambang katutupé masa pancoban nalika Mikhaèl jumeneng, lan ing kono pratandha patié wong akèh banget iku kawejangaké déning Gog lan Magog.

Lan para wong sing mlaku ngliwati tanah iku, manawa ana sing weruh balunge wong, wong iku bakal ngadegaké pratandha ana ing sacedhaké, nganti para pengubur wis ngubur balung iku ana ing lebak Hamongog. Lan jenenging kutha iku uga bakal disebut Hamonah. Mangkono anggoné padha bakal nucèkaké tanah iku. Ezeziel 39:15, 16.

Tandha prejanjian punika dipuntemtokaken wonten ing pasal tigang dasa pitu kitab Yehezkiel, ing pundi lebaking balung-balung mati dipunuripaken malih lan kalih tongkat dipun-gandhengaken. Balung-balung punika dipunuripaken malih lumantar satunggaling pawartos Islam, ingkang dipunlambangaken minangka sekawan angin, saéngga dados pralambang tumrap tanggal 11 Agustus 1840. Kalih tongkat punika dipunsawijèkaken dados setunggal, saéngga nggambaraken panyawijining pawartos malaékat kaping kalih kaliyan pawartos pèpèling tengah wengi. Balung-balung punika minangka pamêncalan kuwasa tumrap malaékat kapisan, lan kalih tongkat punika minangka pamêncalan kuwasa tumrap malaékat kaping kalih. Saking punika lajeng umat Allah dados umat prejanjian pilihanipun piyambak ing wekdal pungkasan, ingkang dipunlambangaken déning Yohanes, minangka satus patang dosa sekawan èwu.

Saliyane iku, Ingsun bakal damel prajanjian katentreman karo wong-wong mau; iku bakal dadi prajanjian langgeng karo wong-wong mau: lan Ingsun bakal mapanake wong-wong mau, lan ngakehake wong-wong mau, sarta bakal netepake pasucèn-Ingsun ana ing satengah-tengahe wong-wong mau ing salawas-lawase. Tarub-Ingsun uga bakal ana bebarengan karo wong-wong mau: iya, Ingsun bakal dadi Allahé wong-wong mau, lan wong-wong mau bakal dadi umat-Ingsun. Lan para bangsa kapir bakal padha sumurup manawa Ingsun iki Pangéran kang nyucekake Israèl, manawa pasucèn-Ingsun ana ing satengah-tengahe wong-wong mau ing salawas-lawase. Yehezkiel 37:26–28.

Panyawijining sipat Kaallahan lan kamanungsan dipralambangaké kanthi rupa-rupa cara ana ing Sabdaning Allah, lan salah siji gambaran iku nalika “bètènging jiwa” kang dumunung ana ing kodrat luhuring manungsa digandhèngaké karo bètènging pasucene Allah. Nalika kamar dhampar swarga kang makili bètèngé Allah kasawijèkaké karo bètènging kodrat luhuring manungsa, umaté Allah “kasucèkaké” lan Panjenengané manggon “ana ing tengah-tengahé wong-wong mau ing selawas-lawasé.”

Sawisé bab telung puluh pitu, Yéhezkièl ngandharaké bab telung puluh wolu lan telung puluh sanga, ing kono panjenengané ngrembug Gog lan Magog minangka pralambang pasamuwaning manungsa kang ana ing sanjabané umat prajanjian pilihané Allah. Ing bab patang puluh, umat prajanjian ing bab telung puluh pitu dipralambangaké minangka padaleman suci kang ngebaki saindenging bumi. Bab telung puluh wolu nganti patang puluh nggambaraké wunguné umat prajanjiané Allah ing dina-dina pungkasan, kaya kang dipralambangaké déning angka 38 lan 40.

Kita badhé nerusaké bab-bab punika wonten ing artikel salajengipun.